

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Μ. Ναπολέων και ο Φραγκίσκος της Αυστρίας. Τι κάνει ο θυμός. Η διπλωματική της Ντυρκ. Η Μαρία—Λουίζα ανταπεδίδει το... κοκλίμαν. Ο γίγας Λαμπλός και ο νάνος Τερ—Πούς. Πώς την έπαθε μια Άγγυλις χριστοκράτης. Γιατί δέν έγινε δικαστής ο Λα Ρενιέρ. Μιά συμβουλή του Πάπα...

Ο μεγαλύτερος έθνος του Μεγάλου Ναπολέοντος ήταν, ως γνωστόν, ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Φραγκίσκος, το όποιον εν τούτοις είχε παντρευτεί την κόρη, Κάροτα, του Ναπολέοντος πληροφόρηθηκε ότι ο μεγάλος του αυτός έχθος είχαν οργανώσει μία συννομία εναντίον του, έπαινο στον παρθεσιό του θείου του, Ερβίσιος και είχε στην Αυτοκρατορία Μαρία—Λουίζα:

—Ο πατέρας σας, κυρία, δεν είναι... κανάγας... Η Μαρία—Λουίζα, που είχε ήξερε αρκετά καλά τη γαλλική γλώσσα ώστε να έννοιση τι ακριβώς έσημιαν η λέξη κανάγας, έπαινε ιδιαίτερος τον Μεγαν Τελετάορην Ντυρκ και τον παρακάλεσε να της την εξηγήσει. —Ο σίγγος μου, του είπε, που έδωλες πώς ο πατέρας μου είναι κανάγας. Τι σημαίνει η λέξη αυτή; —Ήθελε να πη... απάντησε τραυλίζοντας ο Ντυρκ, ότι είναι... παλιγκράι...

Η Μαρία—Λουίζα δέν είχε τίποτα. Ύστερ' από λίγο καιρο, ο αυτοκράτορας της σίγγος της παρουσίασε, παρουσιάζοντας και τον Ντυρκ, έναν από τους στρατηγούς του που είχε καταγράψει κάποια περιφανή νίκη εναντίον των έθρων.

—Κύριε, είπε τότε η Αυτοκρατορία στον γενναίο στρατηγό, με το γλυκόστομο της σίγγος της παρουσίασε, παρουσιάζοντας και τον Ντυρκ, έναν από τους στρατηγούς του που είχε καταγράψει κάποια περιφανή νίκη εναντίον των έθρων. —Κύριε, είπε τότε η Αυτοκρατορία στον γενναίο στρατηγό, με το γλυκόστομο της σίγγος της παρουσίασε, παρουσιάζοντας και τον Ντυρκ, έναν από τους στρατηγούς του που είχε καταγράψει κάποια περιφανή νίκη εναντίον των έθρων.

Ο περιφανερός τενοός Λαμπλός, ο όποιος, ως γνωστόν ήταν εξαιρετικά ψηλός και παχύρ, είχε πάει κάποτε στο Λονδίνο για να δώσει μία σειρά συναυλιών. Στο ξενοδοχείο που είχε καταλάβει, έβγαζε να καταική και ο διασημής νάνος Τόν Πούς, ο όποιος, στον ίδιο ακριβώς καιρο, έδινε παραστάσεις στην Άγγλιση πρωτεύουσα. Κάποια Άγγλιδα άριστοκράτισσα που δέν είχε κατορθώσει να δη σ'ό θεατρό τον ένδοξο νάνο, άποφάσισε να τον επισκευθί στο ξενοδοχείο του για να τον γνωρίσει από κοντά. Όταν έφτασε όμως στο ξενοδοχείο, έβγαζε την πόρτα του δωματίου του Τόν Πούς, έχτισσε την πόρτα του δωματίου του Λαμπλός, ο όποιος για τις ανάξες ο ίδιος.

Η Άγγλιδα, μόλις αντίκρισε τον γίγαντα αυτόν τάχισε. —Ήρθα για να δω τον Τόν Πούς... έφ'έλλισε. —Έγω είμαι, κυρία μου, άπαιτητος άπαιθέτατα ο τενοός. —Μά... τότε θα έβανα Λάδος... Μου είχαν πη, κυρία, πώς είστε ένας μικροσκοπικός άνθρωπος... —Στο θεατρό, μάλιστα, κυρία μου... Όταν βρισκόμια όμως στο δωμάτιό μου, τεκτονόμια λίγο για να ξεκουραστώ... απάντησε ο Λαμπλός.

Όταν ο Γερμανός ντε Λα Ρενιέρ, το όποιον οι συγγενείς δέν ήταν και τόσο έντομα άνθρωποι, πήρε το δικίωμα της νομικής, ή οικογενειά του τον έπλεξε να πρωτιμησε το δικαστικό κλάδο. Ο διάσημος νομικός όμως άγνήθησε. —Αν γίνω δικαστής, είπε, πιθανόν να βρεθώ εποχρησιμένος να στείλω νεκρούς από τους συγγενείς μου στα κάτεργα, ενώ αν παραμύνη δικηγόρος θα μπορούσα τουλάχιστον να τους έτεραπεύσω...

Κατά την πολιορκία μιας πόλεως της Παλαιστήνης από τους στανωφόρους οι άσχημοί τον πολιορκητών ρώτησαν τον Πάπα πώς έβρασε να φρεθούν προς τους κατοίκους της πόλεως μετά την κατάληψη της, αφού τους ήταν αδύνατο να ξεχωρίσουν τους χριστιανούς από τους άπιστους. —Σταύστε τους όλους! τους μήνησε ο Πάπας. Ο Θεός θα αναγκοήσει μόνος του τους πιστούς και θα τους πάρη στον Παράδεισο...

Η ΥΠΟΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ

Κάποιος Άμερικανός είχε την επομονή να άφιρθείσει τρία ολοκληρω χρόνια για να καθορίση τον αριθμό των λαοποιών, των λέξων και των γραμμάτων της Άγιης Γραφής ερωγόμενος επί όρθο ώρες κάθε μέρα. Έβρασε λαλούν ότι η Γραφή περιέχει 51.173 λαοποιίες, 713.692 λέξεις και 3.966.480 γράμματα, το δε όνομα Σαβάζα άναφραεται σ' αυτή 6.866 φορές.

Η άνοιξις σιγά—σιγά έφτασε και ο έρωσ του βασιλικού έτασιτιστού βαρόνου ντε Γκιοντενζόρε προς τη Διάννα ντε Γκιοντινό μεγάλουε ολόενα. Στο τέλος, μην άντέχοντας πια στο πάθος του, το έξομολογήθηκε στο βασιλέα, ο όποιος άνέλαβε εύχαρίστως να κανονίση τα πράγματα. Και πράγματι ο Γεώργιος μήλιξε σχετικώς στο Γκιοντινό και έπειτα από δύο μέρες οι δύο εγγενείς νέοι άρραβωνιάζονταν.

Το καλοκαίρι, ο Γκιοντινό και η οικογενειά του έρχατοστάθηκαν σε μία έπαυλη που νοίκιασαν στα Παριζια. Κ' εκεί έξοκολούθησαν την ίδια πρόσφαρη ζωή, την όποια άνέλαβε εύχαρίστως να κανονίση τα πράγματα. Και πράγματι ο Γεώργιος μήλιξε σχετικώς στο Γκιοντινό και έπειτα από δύο μέρες οι δύο εγγενείς νέοι άρραβωνιάζονταν. Το καλοκαίρι, ο Γκιοντινό και η οικογενειά του έρχατοστάθηκαν σε μία έπαυλη που νοίκιασαν στα Παριζια. Κ' εκεί έξοκολούθησαν την ίδια πρόσφαρη ζωή, την όποια άνέλαβε εύχαρίστως να κανονίση τα πράγματα. Και πράγματι ο Γεώργιος μήλιξε σχετικώς στο Γκιοντινό και έπειτα από δύο μέρες οι δύο εγγενείς νέοι άρραβωνιάζονταν.

Έπειτα από λίγες ήμέρες, ο βασιλέης προσκάλεσε τον πρεσβευτή της Γαλλίας, να πειν να παραβριθίσει μαζί στην Κέσναρα. Ο Γκιοντινό δέχτηκε εύχαρίστως και, σε λίγο τρεις φρεγάδες, ή «Ελλάς», που έφερε το βασιλέα, ή «Μάγισσα» με τον Γάλλο πρεσβευτή και την οικογενειά του και ένα Λαυκό ίστιοφόρο, έρχατοστάθηκαν τον Πειραιά πλέοντας προς το Ίόνιο Πέλαγος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ένα παλιό Αθηναϊκό Πόσχα. Οι γάμοι της Διάνας. Αθηναϊκές φρονιγογονιές του παρελθόντος. Οι γάμοι του Γεωργίου. Η Όλγα στας Αθήνας κτλ. κτλ.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΑΒΩΜΕΝΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

Η ΡΟΔΟΣ

(Με τρεις χρονιές)

Η Ρόδος, κατά την αρχαιότητα, έφαινε μέσος από τη δόξα της, στον «Κολοσσός της», που ήταν, ως γνωστόν ένα από τα έπτά θαύματα του κόσμου.

—Σταύς Ομηρικούς χρόνους, ή νήσος είχε τρεις πόλεις, τη Ήλιούση (ή σημερινή Ρόδο) και δύο άλλες. Η τριτάτη, άποτελούσαν, με άλλες τρεις μικρότερες, που ήταν στην άλλη άκρη της Ρόδου, την «Εξέλιαν», που Λοφίον.

—Η Ρόδος γιόσθησε από τον Απιδόμιον, τον αρχιτέκτονα που έγραψε και τα μαζικά τείχη των Αθηνών.

—Στά 661 π. χ. ο γαλιός Μουσαβίνο κατέλαβε τη Ρόδο και έπειτα από μερικά χρόνια την έλεγεφύλαξε οι Έλληνες του Βυζαντίου.

—Την 15 Λέγοντον 1319 ο Φοάκιος Βιλλιάς, Μέγας Μισιστρος των Ιουαννιτών της Γεωροσολιμ, κατέλαβε από τους Βυζαντινούς τη Ρόδο και την έσκέδασε.

—Στά 1522 ή Ρόδος έρωικηθή από τους Τούρκους, επί Σουλταμάν του Β'.

—Η Ρόδος κατά την ύπο των Σουλταμάν κατάληρήν της, έμυθεβάντο από του Βιλέτ Ντελίλ Αδάμ, Μεγάλου Μισιστρον τον Ιουαννιτών Ιπποτών.

—Ο Ντελίλ Αδάμ είχε ύπο τους διαταγές του 6000 άνδρας, οι όποια πολιορκίασε με 100.000 Τούρκους.

—Ο Ντελίλ Αδάμ, παρθεσιος τη Ρόδο σταύς Τούρκους διά συνθήκης, ή όποια άνεργάφη την 1ην Ιανουαριον 1523.

—Οι Ιουαννιτα, φεύγοντες από τη Ρόδο, έρχατοσταθίβησαν από τον Κάρολον τον Ε' στην Μάλταν. Κι' από τότε ονομάστησαν «Ιππότες της Μελίτης».

—Έπειτα από 450 περίοον χρόνια, ένας απόγονος και συνόνομος του Ντελίλ Αδάμ, ο γνωστός Γάλλος συμβολιστής ποιητής, έζητησε, ως γνωστόν, να γίνη βασιλέης της Ελλάδος, μετά την έξωση του Όθωνος, προβάλλων ως έπισημομια ότι ένας απόγονος του επολέμησε ύπερ της έλληνηζης Ρόδου κατά τον Τούρκον.

—Στά 1911 ή Ρόδος και τα άλλα Δωδεκάνησα, κατέληθησαν από τους Ιταλούς ύπο το πρόσχημα της ασσοφωνής κατοχής.

—Στά 1920, ο Προσθιτουόγος της Ιταλίας Τιτόνι, τα παρεχώρησε, διά συνθήκης μετά του Βενιζέλου, εις την Ελλάδα.

—Μά οι Ιταλοί, κατακυριάρχησαν την συνθηγήν αυτήν που την είχαν ύπογράψει μόνοι τους, κρατούν άσχημη τη Ρόδο και τα άλλα νησιά, ύπο την πιο άνεργή και άνυπόφορη δουλειαν.

